Anna ontmoet Jezus in de tempel

Lezen: Lukas 2:22-38

Tekst: Lukas 2: 36-38

Zingen:
Ps. 42: 1
Ps. 70: 3
Lofzang van Simeon: 1, 2
Ps. 119: 7
Ps. 65:1

Geliefde gemeente, het is nog maar anderhalve week geleden dat wij samengekomen waren om het kerstfeest te vieren. Misschien lijkt het voor u en voor jou alweer wat langer geleden, er is immers veel gebeurd in de kerstvakantie, met de jaarwisseling en alles wat daarbij komt kijken. Maar het is echt nog maar anderhalve week geleden. Daarom is het op zijn plaats om eens terug te blikken en met elkaar na te denken: wat is voor ons persoonlijk de vrucht van het kerstfeest geweest?

Terwijl ik daarover nadacht, kwam de geschiedenis van de herders bij mij boven. Die herders in de velden van Efratha – het is een overbekende geschiedenis, dus ik ga niet alles in detail noemen – kwamen uiteindelijk op hun knieën bij de kribbe van Bethlehem terecht. Wie is dat hier nog meer op 25 en 26 december in Rotterdam-Kralingen? Hoeveel zijn er bij de kribbe terechtgekomen tijdens het kerstfeest? Of ben je er niet geweest? Leg je er dan nu voor neer! Of mocht je er wel komen? En wat is er toen gebeurd?

Moet je eens naar die herders kijken. Wat is er met die herders gebeurd, jongens en meisjes, toen ze bij Jezus knielden? Toen zijn ze niet in een hoekje gaan zitten, maar ze hebben het allom verkondigd. Tegen wie heb jij het verteld? Heb je nog iemand ontmoet met wie je van hart tot hart kon spreken? Of is het misschien stil gebleven? Wat een oneer voor Jezus! Anderhalve week geleden was het kerstfeest. Wie heeft Jezus aangeprezen omdat je bij de kribbe geweest bent? Bij wie is het zo kerstfeest geworden dat je mee kon zingen: *Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven*?

Weet je wie ervan getuigd heeft? De oude Anna, nadat ze Jezus in de tempel heeft ontmoet. Daar willen wij vanmiddag, met de hulp van de Heere, over nadenken en bij stilstaan. We schrijven als thema boven de prediking: **Anna ontmoet Jezus in de tempel.** Drie gedachten:

1. Haar uitzien naar de komst van Christus.
2. Haar zaligheid door de geboorte van Christus.
3. Haar getuigenis van de verlossing in Christus.

1. Haar uitzien naar de komst van Christus

Gemeente, rondom de geboorte van de Heere Jezus Christus komen wij verschillende personen tegen. Zojuist noemde ik al de herders. Ja, die waren naar de maatstaf van die tijd niet zo rijk. Het waren arme mensen, ze hoorden tot het uitschot van de samenleving. Maar er kwamen niet alleen

arme mensen tot de geboren Koning. We weten ook dat er heel rijke mensen bij die geboren Koning zijn gekomen. Vanmorgen hebben we het gelezen uit Mattheüs 2: de wijzen uit het Oosten. En hier in Lukas 2, dat vanmiddag voor ons openligt, komen wij nog twee mensen tegen: Simeon en Anna. Simeon, die een belofte van de Heere gekregen had dat hij de dood niet zou zien voordat hij de Christus des Heeren zou zien, verwachtte de vertroosting van Israël, de Parakletos, de Voorspraak bij de Vader. Want dat betekent het woordje 'vertroosting'. En vanmiddag ontmoeten we Anna, die de verlossing in Israël verwachtte, een oude weduwe van ongeveer 84 jaar.

Laten we eens kennis gaan maken met dit geliefde kind van God, want zo komt zij in de Schrift ons toch wel voor. Eerst maar eens haar naam: Anna. Er zijn er wel meer die deze naam dragen in ons midden, hetzij als roepnaam, hetzij als een van je doopnamen. Anna betekent 'de begenadigde'. Waarom zouden haar ouders dit meisje bij haar geboorte de naam Anna hebben gegeven? Zoals dat wel meer voorkwam in de tijd van de Bijbel, om daarin een hartelijke wens uit te spreken, dat dit in haar leven waar zou mogen worden: dat dit meisje een mensenkind mag worden die genade mag vinden in de ogen van de drie-enige God. En het is waar geworden. Anna heeft door het geloof de rijke betekenis van haar naam mogen ervaren. Zij heeft genade gevonden. Ja, zij heeft die genade mogen beleven waar we met de kerstdagen over gehoord hebben: *Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden*.

Ja, Anna heeft het mogen ervaren in haar leven dat ze uit de volheid van Christus genade voor genade heeft mogen ontvangen. Mag u dat ook kennen? Mag jij dat kennen, jongere in ons midden? Weet je wat genade is? Genade is dat je een weldaad, een rijkdom van de Heere ontvangt die je totaal niet verdiend hebt. Het woordje 'genade' staat altijd tegen de achtergrond, de zwarte achtergrond van de zonde en de schuld van ons mensen. Ja, genade roemt altijd tegen de achtergrond van het welverdiende oordeel. Wat is het zalig om werkelijk door het geloof, bevindelijk, te mogen ervaren wat genade is. Dan ben je net zo'n begenadigde als Anna. Dan is je geestelijke naam Anna geworden.

Het tweede wat wij van Anna weten, is dat zij een profetes was, zo laat onze tekst ons weten. Even voor alle duidelijkheid: u snapt natuurlijk wel dat Anna geen ambtsdrager was. Zij was niet gezalfd tot profeet en met een bijzondere roeping van God geroepen en gezonden om een profetes te zijn. Nee, dat woordje 'profetes' betekent hier iets anders. Dit is een vrouw die zo begenadigd is dat ze diep inzicht in het Woord van God kreeg, althans in dat Woord van God dat op dat moment er nog maar was: de boeken van het Oude Testament. En de Heere gaf haar bijzonder licht over het Woord van God, zodanig dat als ze andere mensen ontmoette, ja, ook die heilbegerig waren, zij die mensen onderwijs kon geven. Soms liet de Heere haar wel eens iets zien wat er in de toekomst ging gebeuren. Ook die betekenis zit in dat woordje 'profetes'.

Je zou kunnen zeggen: Anna was in de tijd waarin zij leefde een geestelijke moeder, een moeder in Israël. Zij mocht andere mensen onderwijs geven. Je zou ook kunnen zeggen, zoals dat wel eens uitgedrukt wordt: zij was een vrouw die geoefend was in het geloofsleven, die gevorderd was op de weg van het geloof. En juist mensen die nog maar net op de weg waren, die pas bekeerd waren, mocht zij bij de hand nemen om onderwijs te geven vanuit het Woord. Dat ligt allemaal opgesloten in dat woordje: zij was een profetes. Zij was een begenadigde vrouw die een zeer grote plaats mocht hebben in de gemeente Gods van die tijd.

Mogen er zulke profetessen in Rotterdam-Kralingen zijn? Vrouwen in ons midden, u zult nooit een ambtsdrager worden, dat hoeft ook niet, daar heeft de Heere de mannen voor verkoren. Maar wat mag het zijn om hier een profetes te zijn, om zo'n grote plaats in het midden van de gemeente te

mogen hebben, om anderen geestelijk tot een hand en een voet te mogen zijn? Kijk eens naar uzelf, vrouwen in ons midden. Ben je door genade een Anna? Mag je een geestelijke moeder in Israël zijn? Mag je, terugziend op je leven, wel eens momenten aanwijzen dat de Heere je gebruikte tot zegen van een ander, te midden van de gemeente Gods? Wat een rijkdom voor een gemeente als er profetessen mogen zijn, moeders in Israël. Daar kunnen de pasbekeerden naartoe, daar kunnen ze onderwijs krijgen, als die mensen dat op de juiste wijze doen, niet uit de hoogte, niet veroordelend, maar door je echt bij de hand te nemen en door de Schriften te laten leiden. Wat een zegen als zulke Anna's er zijn.

Er is nog iets te vinden in de Heilige Schrift over Anna. Er staat dat zij een dochter van Fanuel was, uit de stam van Aser. Waarom staat dat nou in Gods Woord? Allereerst omdat de Heilige Geest dat wilde. En als de Heilige Geest dat wil, gemeente, dan moet er vast een betekenis te vinden zijn bij deze woorden. Ik kwam bij de voorbereiding op de prediking twee aannemelijke verklaringen tegen, die ik u maar meedeel. In de eerste plaats waren er meer vrouwen die Anna heetten. Om haar te onderscheiden van de andere vrouwen die Anna heetten, kreeg ze deze bijvoeging: de dochter van Fanuel, uit de stam van Aser. En iedereen wist het: o, dat is zij, die vrouw in Jeruzalem, nu weten we het.

Het tweede wat ik tegenkwam, is dit: de woorden die hier beschreven staan, doen ons sterk denken dat Anna uit een Godvrezend gezin kwam. Ook dat vond ik een mooie gedachte en die heb ik in deze preek verwerkt. Als de verklaarders daarop wijzen dat Anna uit een Godvrezend gezin kwam, dan wijzen ze ook op de sprekende naam van haar vader. Want er staat dat zij een dochter was van Fanuel. Wat ik zelf ook helemaal niet wist, is dit: Fanuel is een Griekse naam, althans het staat hier in het Grieks. Maar als je Fanuel vanuit het Grieks terugvertaalt naar het Hebreeuws, de taal van het Oude Testament, weet u hoe de naam Fanuel dan klinkt? Een naam die u wel kent: Pniël. Dus in de Hebreeuwse taal heette de vader van Anna Pniël. En wat betekent Pniël? Laten we Jacob het zelf maar zeggen, die deze naam gegeven heeft toen hij worstelde met Christus in die nacht bij de Jabbok: *En Jakob noemde den naam der plaats Pniël; want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest*.

O, zou de vader van Anna, Fanuel, dat ook niet gekend hebben? Is het daarom niet zijn hartelijke wens geweest dat, toen Anna als een klein meisje in dat gezin geboren werd, zij Anna moest heten? Was het misschien ook zijn worsteling, of Anna ook genade mocht vinden in de ogen des Heeren? O, als je nou groot van de Heere denkt en als je bij God vandaan eens ruim mag kijken en ruim mag getuigen, dan geloof ik vast dat het waar zou kunnen zijn dat Anna uit een Godvrezend gezin kwam. Het staat er allemaal toch niet voor niets, dat zij een dochter was van Fanuel.

Dan is er nog iets opvallends: zij komt uit de stam van Aser en ze woont in Jeruzalem. Jeruzalem was een stad die hoorde bij het erfdeel van de stam van Juda, niet van Aser. Aan Aser heeft de Heere eeuwen geleden een erfdeel gegeven in het noorden van het land Palestina. Maar daar woonde Anna niet meer. Zij woonde bij de stam van Juda, in de hoofdstad van Juda, Jeruzalem, waarvan de aartsvader Jakob eeuwen geleden gezegd heeft: *Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders loven*.

Gemeente, kent u de naam Fanuel, Pniël, ook met uw hart? Kent u ook die worstelingen van Jakob: *Ik laat U niet los, tenzij dat Gij mij zegent*? Anna heeft het door genade mogen leren kennen in haar leven. Nee, dat betekent niet dat het leven van Anna een gemakkelijk leven is geweest, totaal niet. Ze trouwde met een man, misschien kwam die man wel uit de stam van Juda en heeft ze daarom in de stam van Juda een woonplaats gekregen. Maar ze is slechts heel kort met hem getrouwd geweest. Na zeven huwelijksjaren raakte ze al heel jong weduwe.

Wat moet dat voor haar geweest zijn? Degenen die weduwe of weduwnaar geworden zijn in ons midden weten wat het is om na korte of lange tijd als het ware van elkaar gescheurd te worden. En ze zijn er in ons midden. Wat kan die lege plaats bij tijden gevoeld worden, ook bij het ouder worden? Ook in perioden zoals een jaarwisseling, het ene jaar uit, het andere jaar in, of als de dag van de verjaardag dichterbij komt, of je huwelijksdag weer ervaren wordt, en je dan je geliefde man of vrouw moet missen. Wat kan dat ook bij tijden een eenzaam leven geven, zeker als je op jongere leeftijd eenzaam en weduwe wordt? Anna wist ervan. Vele jaren heeft ze zonder haar man moeten leven. En daarbij laat het Woord ons ook wel weten dat ze waarschijnlijk geen kinderen had. Ze mocht 84 jaar worden, zo komen we haar tegen in onze tekst.

Maar wat heeft de Heere nu in haar smart gedaan? Waar heeft de Heere haar in haar verdriet, in haar smart gebracht? Weet u, deze Anna, een profetes, was een vrouw die dicht bij het Woord van God leefde. Deze vrouw moet ook dicht geleefd hebben bij de profetieën uit het Oude Testament en bij de boeken van Mozes, dat gelooft u toch wel? Zij wordt niet voor niets Anna de profetes genoemd. En weet u wat deze vrouw ongetwijfeld tegengekomen is in de profetieën van Jesaja en wat de Heere ook voor haar vervuld heeft? Dit, aan het begin van Jesaja 54: *Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt, maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt; want de kinderen der eenzamen zijn meer dan de kinderen der getrouwden, spreekt de HEERE. Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser.*

Al had ze dan zelf geen natuurlijke kinderen – straks gaan we het wel horen in onze laatste gedachte – de kinderen der eenzamen waren meer voor haar. In de stad Jeruzalem had zij haar geestelijke kinderen. Maar het zou een wonder zijn als de weduwen in ons midden zo, als Anna, mogen ervaren wat er geschreven staat in de profetieën van Jesaja. Ja, Anna kreeg in haar weduwschap een leven dicht bij de Heere. Dwars door alle moeite, smart en eenzaamheid heen leerde deze vrouw wandelen met God. En daarom was ze zoveel in Gods huis. Ze stond op tijd op, elke dag. En dan zorgde ze dat ze om negen uur in de voorhof was, want dan begon het morgenoffer. En als het morgenoffer voorbij was, ging ze niet naar huis, dan bleef ze in de voorhof, het voorhof van de vrouwen. Ze wachtte tot het drie uur in de middag was, tot het avondoffer werd aangestoken. En dan bleef ze daar.

Hoe verkeerde ze tussen die momenten van het morgen- en het avondoffer? Ze was er met vasten en bidden. Waarom? Zij was onderwezen door de Heere. Zij heeft zichzelf ongetwijfeld leren zien als een zondares voor God. Ze was in aanraking gekomen met de dood van haar man, al zo jong. En ongetwijfeld moet zij geleerd hebben dat de dood de bezoldiging der zonden is. Deze vrouw, die een profetes was, die door de genade in Gods huis zo dicht bij de Heere leefde, was gestorven aan de zonde en de wereld. Ze begeerde maar één ding: dicht bij de Heere te leven en tot eer van God te leven. En juist in Gods huis, waar ze zo dikwijls kwam, heeft ze geleerd in welke weg dat kon. Want in de tempel stond het altaar. Daar vloeide het bloed. Daar werden de offerdieren geslacht. En daar riep alles om de komst van de Messias.

Want Anna heeft het geleerd in haar leven, wat ze vond in de psalmen: *Want brandoffers, noch offers voor de schuld, voldeden aan Uw eis nog eer.* Dat licht had Anna ontvangen in de tempel. Ja, ze had een profetisch vergezicht gekregen. Eens zou de Christus komen om al die offers, die ze dag in, dag uit zag, te gaan vervullen. En dat wekte bij deze vrouw een adventsverlangen, een uitzien naar de komst van de Heere Jezus Christus. Niets kon haar meer op aarde lusten dan alleen Jezus te mogen ontmoeten. Daarom vastte ze, daarom bad ze. En ongetwijfeld heeft ze het gezegd: *Ik ben wel nooddruftig, arm en naakt; o God, mijn Helper, uit ellende, haast U tot mij, wilt bijstand zenden; Uw komst is het, die mijn heil volmaakt.*

Ja, ze geloofde de belofte. Ze kreeg hemels licht over die Persoon die straks komen zou, de grote Verlosser. En als het geloof in de belofte al zo rijk is en het geloof in de belofte al zoveel werkzaamheden geeft, wat moet de vervulling van de belofte zelf dan wel niet zijn? Daar zag ze naar uit. Ze zag uit naar de vervulling van de belofte. Dat deed haar bidden: *Och, dat Gij de hemelen scheurde, en dat Gij nederkwaamt tot mijn verlossing*. Dit was een vrouw die echt leerde hongeren en dorsten naar de gerechtigheid in de Heere Jezus Christus. Ze zag uit naar Zijn verlossing. Ze wist het: Hij komt om die grote losprijs neer te leggen, te betalen, ook voor haar schuld. Zij heeft het ontdekt in de wetten van Mozes: zonder bloedstorting kan er geen sprake zijn van vergeving. En zij heeft het ontdekt, zij heeft het gezien door het werk van de Heilige Geest: Hij Die komt, Die zal het doen en Hij kan het doen, de grote Verlosser. Hij zal de enige grond kunnen zijn van mijn zaligheid. En daarom was Zijn komst op aarde zo onmisbaar nodig. Wat heeft Anna uitgezien! En ze heeft haar wens verkregen.

2. Haar zaligheid door de geboorte van Christus

Onze tweede gedachte: haar zaligheid door de geboorte van Christus. Het was als alle andere dagen, gemeente. Op tijd was ze opgestaan. Het morgenoffer vond plaats om negen uur en Anna was weer in de tempel. En toen gebeurde er wat op die dag. Terwijl ze daar bezig was met vasten en bidden tussen het morgen- en het avondoffer, waren daar opeens twee jonge mensen met een pasgeboren kind. Het was net alsof de Heilige Geest haar hoofd omhoog hief en het was net alsof de Heilige Geest tegen haar zei: Anna, kijk eens. En Anna keek om zich heen en haar ogen werden getrokken naar dat Kind dat daar gedragen werd in de voorhof. Ze zag hoe daar een Simeon in de tempel liep, op dat echtpaar afliep en dat Kind in zijn armen nam.

Ja, zij kende Simeon wel als een kind des Heeren die ook in Jeruzalem woonde. Anna werd zo getrokken naar dat tafereel, naar die mensen met dat Kind, dat ze opstond van haar knieën – want ze was aan het vasten en bidden – en heenliep naar Simeon met het Kind in zijn armen. Ze zag hoe Simeon dat Kind aan zijn hart drukte en ze hoorde hoe Simeon begon te zingen, ze hoorde hoe Simeon God begon te loven: *Zo laat Gij, Heere, Uw knecht, naar 't Woord Hem toegezegd, thans heengaan in vrede, nu Hij Uw zaligheid, zolang door Hem verbeid, gezien heeft op zijn bede*.

O, toen werd de Heilige Geest vaardig over Anna en ze zag met haar profetische ogen wie Simeon in zijn armen had. Daar is Hij, de beloofde Messias, de Christus, de Verlossing, waar zij zo naar uitzag. Wat zij zag en wat ze hoorde, sloot zo aan bij wat er omging in haar hart, zodat ze ook de Heere mocht belijden. Daar stond ze, gemeente, een oude weduwe van 84 jaar, rijk in God. Daar zag ze Hem, haar Verlosser, Die komen zou, liggen in de armen van Simeon.

Toen moest ik denken aan Paulus. Het is Paulus geweest die ergens in een van zijn brieven in het verliezen van een man een geestelijke les ontdekt heeft. Hij zegt: de wet van God kun je voorstellen als een man waarmee een mensenkind getrouwd is. Waarom zei hij dat zo? Omdat het aanvankelijk de bedoeling van de wet was om door het gehoorzamen van de wet het eeuwige leven te mogen verkrijgen. Ja, dat was het verbond in het Paradijs, wat wel het werkverbond wordt genoemd. Maar zo kan het niet meer. Al blijft een mensenkind altijd proberen om zelf de zaligheid te verdienen, want dat doe-het-zelf zit zo in de mens, in het bloed van de mens.

Maar wat gaat de Heilige Geest nou leren op de school van vrije genade, zo zegt Paulus in een van zijn brieven? Hij zegt: de Heilige Geest laat je zien dat je werkelijk de wet niet kunt houden, dat je onbekwaam bent tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Je kunt de wet alleen maar ongehoorzaam zijn en daarom kan die wet je alleen maar veroordelen en vervloeken. Dat is een ontzettende ontdekking. En als je dan erachter komt dat je aan de eis van Gods wet niet kunt voldoen, ja, dan is het van uw kant verloren, tenzij er een Ander komt die de prijs voor u betaalt.

Nu zegt Paulus: je kunt het vergelijken met een vrouw die haar man is kwijtgeraakt. Haar man is gestorven. Zo, zegt Paulus, gaat iemand die zalig wordt leren om te sterven aan de wet, opdat een tweede Man, namelijk Christus, de Zaligmaker zal zijn. Wat een wonder als je geestelijk mag verstaan om een geestelijke weduwe te zijn, gestorven aan je eerste man, de wet, om Jezus Christus, de tweede Adam, over te houden en dat Hij je Bruidegom gaat worden, dat Hij je Man gaat worden tot zaligheid.

Als ik hier Anna zie, als een vrouw die de verlossing in Israël verwachtte, een profetes, dan heeft zij het ook geestelijk geleerd. Door de werken der wet kan ik nooit meer gerechtvaardigd worden. Ik kan alleen maar gerechtvaardigd worden door die Verlosser Die beloofd is, al diep in het Oude Testament. Straks gaat ze naar allen die de verlossing in Israël verwachten. En je zou het zo mogen lezen: allen die óók de verlossing in Israël verwachten. Anna was zelf ook zo'n vrouw.

Wat betekent dat nou als je als zondaar, als zondares, de verlossing in Israël gaat verwachten? Nou, dat Griekse woord dat hier gebruikt wordt voor verlossing in Lukas 2 vers 38, dat betekent loskopen, vrijkopen door het geven van losgeld. Anna heeft het wel ontdekt in haar leven hoe zij gebonden zat in de zonde en hoe haar zonde haar schuldig stelde voor God. Maar zij kon het niet betalen. Zij zag uit naar een Verlosser Die het voor haar ging doen. En nu is Die gekomen. Ze ziet Hem in de armen van Simeon. De Heere heeft Zijn Woord waargemaakt: *En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE*. O, Israëls Verwachting, Zijn Verlosser in tijden van benauwdheid. En Anna kon niet rusten voordat ze Hem heeft ontmoet. En nu is het gebeurd.

Zo zag ze Simeon. Zo zag ze het Kind in de armen van Simeon. En zij hoorde Simeon spreken. Zij hoorde Simeon God loven. En dat gaf zo'n weerklank in haar uitziend hart. Ja, de Heilige Geest werkte het zaligmakende geloof in haar hart, dat ze net als Simeon Christus mocht toe-eigenen als haar Heere. Zij heeft insgelijks – dat betekent op dezelfde wijze, op dezelfde toonhoogte, met datzelfde zaligmakende geloof – haar Heere beleden. O, zij zag met de ogen des geloofs in dat Kind haar Verlosser, Die haar in alles is gelijk geworden, uitgezonderd de zonde. Ze zag in Hem de Zaligmaker Die gekomen was om met Zijn bloed al haar zonden weg te wassen en haar uit de heerschappij van de duivel te verlossen. Zij zag in Hem haar Bloedbruidegom, Die met Zijn bloed haar zou loskopen en tot Zijn eigendom zou maken.

En toen Anna dat zag en toen Anna dat mocht geloven en toe-eigenen, kon ook Anna niet meer zwijgen. Terwijl Simeon God stond te loven en Christus stond te verheerlijken, stemde Anna met hem in. Ook haar mond werd aangeraakt door Gods Geest en zij begon te zingen: *Mijn hart, vervuld met heilsbespiegelingen, zal 't schoonste lied van enen Koning zingen; terwijl de Geest mijn gladde tonge drijft, is ze als de pen van een, die vaardig schrijft*.

Zeg, zit je mee te zingen vanmiddag, ziende op de Verlosser in de armen van Simeon? *Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven; genade is op Uw lippen uitgestort, Dies Gij eeuwiglijk van God gezegend wordt*. O, Anna mag God loven, Anna mag God danken voor Zijn onuitsprekelijke gaven. En dat voor zo'n arme zondares als zij. In haar hart jubelt het: *Mijn Heere en mijn God*. Zij heeft insgelijks de Heeren beleden. Anna mocht het zeggen: *O Heere, nu ben ik Uw eigendom. U hebt het voor het zeggen in mijn leven. Ik ben door genade aangenomen in Uw huisgezin. U hebt het voor het zeggen. U behoor ik toe. En wat U doet met mij, dat is goed in mijn ogen*.

Is het zo geweest met het kerstfeest, lieve gemeente? Begin je zo Christus te kennen als de Verlosser uit alle banden waarin de mens van nature gekomen is? O, als het zo mag zijn, als het zo is geweest, als het zo mag gaan worden, dan alleen ga je leren wat het is om God te loven. Dat

betekent: goed van God spreken, Die Hij het liefste wat Hij had overgegeven heeft tot de kruisdood voor een arm en ellendig zondaar, die het altijd weer verzondigt, die altijd weer schuld maakt. Maar God gaf Zijn Zoon tot een Zaligmaker van alle zonden, Die een zondaar op grond van dat bloed de vrijheid schenkt, in de vrijheid zet en de vrijspraak doet verkondigen, Die tot een zondaar van vrede gaat spreken op grond van het bloed van Christus. Dan komt het aanklagend geweten werkelijk tot stilte, dan komt het schuldige hart werkelijk tot rust.

Het is op grond van deze Verlosser en de verlossing die Hij aangebracht heeft aan het kruis van Golgotha, dat God tot een doodschuldige, goddeloze zondaar kan zeggen: *Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet*. O, als dat waar wordt, dan zullen de snaren van je ziel worden aangeraakt en dan kun je Anna zo goed begrijpen, die insgelijks, daar met een zicht op Christus, de Heere heeft beleden. God mag grootmaken, God mag loven en danken. Ja, dan zal de echo van het engelenlied gaan klinken in de ziel: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen*.

Zo stond Anna daar en zo ging ze weer naar huis. Zo verliet ze Gods huis. En waar ging ze toen heen? Toen ging ze tot allen in de stad Jeruzalem waarvan ze wist dat ze ook de verlossing in Jeruzalem verwachtten.

3. Haar getuigenis van de verlossing in Christus

Onze laatste gedachte: haar getuigenis van de verlossing in Christus. Nee, Anna was in Jeruzalem geen onbekende. Ze was een profetes, zo hebben we gehoord. Ze had van de Heilige Geest een bijzondere genade ontvangen om het Woord van God te verstaan en om de diepten van Gods Woord te verstaan, niet om dat voor zichzelf te houden, maar om dat ook met anderen te delen. Deze vrouw leefde dicht bij het Woord van God, kwam trouw naar het huis van God, sloeg geen dienst over, altijd op dezelfde plek. Daar kwam ze, waar de Heere haar onderwijs wilde geven, daar waar ze die levende hoop leerde kennen, dat uitzien naar Christus' komst.

Anna was een profetes die een hand en een voet mocht zijn voor andere arme, heilbegerige zondaren. En zij wist ze te vinden in de stad Jeruzalem. Ze kende mensen in die stad die vastliepen met de vraag: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* Ze wist precies te vinden in de straatjes van Jeruzalem mensen die met de nood liepen: *Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er nog een middel waardoor wij de straf kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?*

Anna is regelmatig bij hen op bezoek geweest, heeft met hen gesproken, heeft de Schriften geopend, heeft die mensen gewezen op de beloften Gods in het evangelie en heeft gezegd: Ga met die beloften maar tot de Heere, ga maar op je knieën tot de genadetroon van God. Ze heeft het die zoekende zielen mogen toeroepen: *Hoop op de HEERE, gij vromen; ben je in nood, er zal verlossing komen; want Zijn goedheid, hoor je het, arme jongeren, arme ouderen, of wie ze ook tegenkwam, hoor je het, Zijn goedheid is zeer groot*.

Ze zal gewezen hebben op de profetie van Maleachi, die het gezegd heeft: *Zie, snellijk zal tot Zijn tempel komen die HEERE, Dien gij zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan Denwelke gij lust hebt; ziet, Hij komt, zegt de HEERE der heirscharen*. Houd moed, grijp moed, u die Hem zoekt in al je zielverdriet. Hij komt, Hij komt echt. O, zul je niet wanhopen aan de Heere, zul je niet wanhopen aan Zijn beloften? Zie er maar naar uit.

En als ze dan weer zo iemand gesproken had en een hart onder de riem gegeven had, dan ging ze zelf naar huis, dan zocht ze de binnenkamer op en ging ze voor die zoekende zielen bidden. Ze ging

worstelen en ze vroeg het: Heere, openbaar Uzelf ook aan die en aan die en aan die in de stad Jeruzalem. Zo heeft Anna mogen onderwijzen en mee mogen bidden en mee mogen zuchten, totdat Anna ook zelf de Christus heeft gezien en Hem door het geloof mocht omhelzen.

Het gebeurde in de tempel, zo hoorden we. Het gebeurde op Gods tijd. Toen werd het voor Anna kerstfeest. Toen kon ze zingen: *Lof zij de God van Israël, de HEERE, Die aan Zijn erfvolk dacht, en door Zijn liefderijk bestel verlossing heeft teweeg gebracht*. En ze heeft, zo hoorden we zojuist, insgelijks de Heere beleden en Simeon mogen nazingen: *Nu laat Gij, Heere, Uw dienstmaagd heenengaan in vrede naar Uw Woord; want ook mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien*.

Kijk, en met die troost en met die rijke genade is ze weer de tempel uitgegaan. Waarheen? Ja, naar al die mensen die ze kende in de stad Jeruzalem, die ook de verlossing in Israël verwachtten. En wat deed ze? Nou, zegt onze tekst: zij sprak. En dan wordt er een werkwoordvorm in het Grieks gebruikt dat betekent: ze zei het niet één keertje en ging weer weg, maar je zou het eigenlijk zo mogen vertalen: ze bleef spreken, dan tot die en dan weer tot die. Ze kon niet ophouden. Ze sprak tot allen die de verlossing in Israël verwachtten.

Nee, ze had het niet over zichzelf, ze had het niet over Jozef, niet over Maria, zelfs niet over Simeon, maar ze sprak van Hem, de Verlossing in Israël, de Zoon van God Die gekomen is. Ze was er zo vol van, haar mond vloeide over, gelijk een bron zich uit tot op de velden. Want ze had in de tempel, in het huis van God, niemand anders gezien dan Jezus alleen. En gemeente, als je dat door het geloof mag zien, dan heb je wat te zeggen, dan heb je wat te spreken.

Ik zei aan het begin van deze preek: het is nog maar anderhalve week geleden dat wij samen het kerstfeest hebben gevierd. Waar hebt u de afgelopen anderhalve week over gesproken? O ja, we praten veel en over de dingen van alledag kunnen we soms heel veel woorden uitspreken, maar waar klonk het getuigenis van Anna? Waar werd Christus aangewezen, aangeprezen, verklaard, voorgesteld? Waren er hier en daar nog momenten dat je met een ander erover mocht spreken, dat je van Hem mocht getuigen, dat je over Hem mocht spreken?

Hoor eens wat de profeet Jesaja aan het begin van hoofdstuk 53 schreef: *Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wien is de arm des HEEREN geopenbaard? Want Hij is als een rijsje voor Zijn aangezicht opgeschoten, als een wortel uit een dorre aarde*. Kijk, die prediking heeft Anna geloofd. Anna heeft Christus gezien als het rijsje dat opgeschoten is. En daar heeft Anna verstaan: Hij Die daar lag in de armen van Simeon is het enige antwoord op die brandende levensvraag: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* Zij heeft de Verlossing gezien en daarom kon zij en mocht zij een uitdeler zijn van de zaligmakende genade van God, die verschenen is aan alle mensen.

Weet u wat er tenslotte in het leven van Anna in vervulling ging? De geestelijke betekenis van de woorden van de oude vader Jakob op zijn sterfbed, die hij uitgesproken heeft tot Aser, de stamvader van Anna. In haar leven is vervuld wat ooit tot Aser werd gezegd. Wat heeft Jakob tot Aser gezegd? Wij kunnen het lezen in Genesis 49 vers 20: Van *Aser zal zijn brood vet zijn, en hij zal koninklijke lekkernijen leveren*. Wat betekenen die woorden van Jakob, die hij eeuwen geleden tegen Aser zei op zijn sterfbed? Nou, de stam van Aser zal rijk gezegend worden. Er zal binnen die stam een overvloed zijn van koren, olijven en druiven. Er zal een overvloed zijn van brood en wijn en olie. En dat zou ook nog eens van een zeer goede kwaliteit zijn, zelfs zo dat als de koningen grote maaltijden zouden aanrichten, ze juist de producten voor die maaltijden bij de stam van Aser gingen halen, zodat hij de koning koninklijke lekkernijen kon leveren. Ja, de stam van Aser zou delen in grote zegeningen en rijkdommen.

Nee, daar was bij die oude Anna niet zoveel meer van te zien, want in de tijd van de Bijbel waren weduwen dikwijls arme vrouwen, die niet met koninklijke lekkernijen een ander konden dienen. Anna bezat in zichzelf geen overvloed van brood, wijn en olie, en zij kon geen koninklijke lekkernijen geven aan het koninklijke paleis, tenminste niet letterlijk, maar des te meer geestelijk. Want had de Heilige Geest niet grote rijkdommen aan deze oude weduwe gegeven? Zij die hongerde en dorste naar de gerechtigheid van Christus, werd haar honger niet gestild met dat hemelse brood dat neer is gedaald in Bethlehem, het broodhuis? Is haar ziel niet verzadigd geworden met Christus, Die het later zal zeggen: *Ik ben het Brood des levens; en die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten; want het brood Gods is Hij, Die uit den hemel is neergedaald, en Die der wereld het leven geeft*?

En dat kende Anna wel. Zij heeft als een hongerige zondares mogen eten van Christus, het Brood des levens. Hoe meer ze van dat genadebrood mocht eten en hoe meer ze uit de fontein van het water des levens mocht drinken, hoe grotere overvloed zij in haar ziel mocht meedragen om het juist aan anderen uit te delen. Anna kon aan het paleis geen koninklijke lekkernijen afleveren voor de maaltijden van de koningen, maar ze kon wel met de geestelijke lekkernijen die ze van Christus ontvangen had naar die arme zondaren gaan om ze uit te delen. Zo heeft ze haar Koning mogen aanprijzen, die genadige Zaligmaker, Die ook om haarentwil arm wilde worden, daar Hij rijk was, zodat Anna door Zijn armoede onuitsprekelijk rijk mocht worden. En van die rijkdommen, van die geestelijke rijkdommen, heeft ze mogen uitdelen en mogen spreken tot allen in Jeruzalem die de vertroosting, die de verlossing in Israël verwachtten.

Is het zo ook al in uw leven en jouw leven geworden? O, leg dit rijke Woord toch niet naast je neer. Vraag toch of je verlost mag worden, want je ligt verloren, onbekeerde zondaar in ons midden. O, ga toch eens biddend worstelen met die grote vraag: *Wat zal ik de Heere kunnen geven tot lossing, tot verlossing van mijn onsterfelijke ziel?*, om er dan achter te komen dat je werkelijk niets hebt om de Heere te kunnen aanbieden. En als dat een werkelijkheid wordt, als je dat echt gaat geloven dat je niets hebt, dan word je een uitziende zondaar, die de verlossing buiten zichzelf gaat ontdekken en het daarvan gaat verwachten.

En dezulken zijn er in ons midden, die het niet durven zeggen: *Mijn Heere en mijn Koning en mijn God*, maar die wel uitzien, die in al hun zielverdriet roepen tot Christus om Christus. O, gij die God zoekt in al uw zielsverdriet, wanhoop toch niet aan Hem, maar houd moed, grijp moed. Hij zal op Zijn tijd komen, want zo Hij vertoeft, verbeid Hem, Hij zal gewisselijk komen. Schep dan toch moed uit het behoud, uit de verlossing van deze Anna, ook als je oud geworden bent en het uur van sterven dichterbij komt. Wanhoop wel aan jezelf, maar wanhoop nooit aan God, aan Zijn belofte. Zie met een Anna uit naar de verlossing in Jeruzalem.

En als we die verlossing gevonden hebben, versta dan, kind van God, je roeping. Maak God met Anna groot. Laat er geen stilzwijgen zijn in Sion, maar spreek veel van Hem, de Verlosser van zondaren, Die gezegd heeft: *Zo zal Ik hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale; want Ik heb verzoening gevonden*.

Amen.